

Hebt u dat ook wel eens?

Hebt u dat ook wel eens? Dat u bij een vergadering zit en denkt “wat dóe ik hier in hemelsnaam?”

Dat u een verslag leest en zich afvraagt “was ik dáar bij?” Dat u een toespraak van uw manager aanhoort en peinst “wat zégt ie nou eigenlijk?” Dat u voor de tiende keer iets probeert uit te leggen aan een collega en mijmert “is hij écht zo dom?”

Dat uw baas een besluit neemt waarvan u fronst “is hij nou écht zo stom?” Dat u zichzelf hoort praten en prakkiseert “ben ik dat?”

“Dat hébben we toch al lang besloten?” “Dat ís de vorige keer toch al uit den treure besproken?” “Die oude koeien hebben we toch al lang uit de sloot gehaald?” “Heb ik dat gezegd?” “Heb ik dát gezegd?” “Ik heb het toch gezegd?” “Kun je nou niet eens voor één keer gewoon doen wat ik zeg?”

Hebt u dat ook wel eens? Dat niemand de beschoftheid heeft om uw mailtjes te beantwoorden? Niemand de beschaafdheid om terug te bellen na herhaalde voicemail? Dat afspraken op het allerlaatste moment worden afgezegd, nieuwe afspraken niet gemaakt, gemaakte afspraken niet nagekomen?

“Is het nou nóg niet af?” “Waarom heb je dat in godesnaam zó gedaan?” “We hadden toch afgesproken dat...?” “Moet ik hier nu altijd alles zélf doen?” “Had dat niet beter sneller/goedkoper/preciezer/mooier/accurater/leuker/groter/kleiner/hoger/lager/dikker/dunner/meerder/minder/... gekund?”

Hebt u dat ook wel eens? Dat u altijd ontevreden bent over wat anderen doen? Dat anderen altijd ontevreden zijn met wat u doet? Dat alles wat u zegt verkeerd begrepen wordt? Dat niemand naar u luistert? Dat al uw goede voornemens vastlopen in moerassige procedures? Dat al uw werk geen enkel resultaat lijkt te bereiken? Dat alles wat u doet tot niets leidt? Dat wat u zich 's morgens voorgenomen had om te doen 's avonds nog op u ligt te wachten om gedaan te worden? Dat u 's avonds thuis komt en het gevoel heeft dat de werkdag eigenlijk nog moet beginnen?

Hebt u dat ook wel eens? Dat u 's nachts niet kunt slapen en overdag tolt van vermoeidheid? Dat u op het werk steeds stiller wordt en thuis de vrouw afsnauwt, de kinderen slaat en de hond schopt? Dat u almaar minder kritisch wordt op uw eigen werk maar geen greintje kritiek kunt velen? Dat u futloos uit het raam staart en niet weet wat u ziet, dat u bloedeloos naar het beeldscherm staart en niet weet wat u ziet, lusteloos op de bank naar de televisie staart en niet weet wat u ziet?

Hebt u dat ook wel eens? Die plotsklapse totale vermoeidheid, dat helemaal leeglopen, complete wegstromen van alle energie, schijnbare volledige uitputting, volstrekte afmatting? Dat u er finaal door heen zit?

Hebt u dat ook wel eens? Die intense droefheid, innige mismoedigheid, deprimerende mistroostigheid, hevige triestigheid, zware neerslachtigheid, enorme somberheid, volslagen moedeloosheid, vreselijke naargeestigheid, absolute terneergeslagenheid? Die diep, diep, diep gevoelde wanhoop?

Hebt u dat ook wel eens?

Nou, ik ook niet.

